

Marta Keil

Kuratorka, wspólnie z Grzegorzem Reske odpowiada za program Festiwalu Konfrontacje w Lublinie (www.konfrontacje.pl). Współpracowała z Aną Vujanović jako kuratorka i dramaturżka przy spektaklu „Take it or make it”. W latach 2014-2015 prowadziła dział kuratorsko-dramaturgiczny w Teatrze Polskim w Bydgoszczy (www.teatrpolski.pl), współtworzyła program teatru i nowej formuły Festiwalu Prapremier (edycja 2015). Jest autorką i kuratorką projektu East European Performing Arts Platform (www.eepap.org) oraz jedną z inicjatorek i kuratorek projektu Identity.Move! (www.identitymove.eu). Redaktorka książki “Dance, Process, Artistic Research. Contemporary Dance in the Political, Economic and Social Context of “Former East” of Europe”, doktorantka Instytutu Sztuki PAN.

W jej przekonaniu choreografia jest dzisiaj często terenem znacznie ciekawszych, bardziej odważnych i radykalnych eksperymentów niż teatr. Co więcej - o ile taniec i współczesne praktyki choreograficzne są w tej chwili jedną z najbardziej fascynujących i najszybciej rozwijających się sztuk, o tyle wiele polskich teatrów repertuarowych wciąż zdaje się tego nie dostrzegać. Problemu nie rozwiązuje coraz bardziej powszechne zatrudnianie choreografów do opracowania tzw. „ruchu scenicznego” w spektaklach. To, co wydaje mi się dzisiaj kluczowe, to otwieranie instytucji teatru w taki sposób, który wprowadza praktyki choreograficzne jako pełnoprawne narzędzie, problematyzujące zastane metody i warunki pracy oraz proponujące alternatywne rozwiązania.

Temat rozmowy:

Polityczność tańca.

Jak przebiegał proces demokratyzacji tańca? Czy z pomocą praktyk choreograficznych możemy dzisiaj badać demokrację i jej mechanizmy? Jak pokazać na scenie problem demokracji nie tyle o niej opowiadając, ile poprzez sam sposób pracy nad spektaklem? Do jakiego stopnia wprowadzenie praktyk choreograficznych do instytucji teatralnej może zakwestionować jej sposób funkcjonowania i stać się źródłem alternatywnych rozwiązań? W oparciu o doświadczenie pracy nad spektaklem Any Vujanović „Take it or make it” (<http://www.teatrpolski.pl/take-it-or-make-it.html>) chciałabym zaproponować pomyślenie o choreografii jako o praktyce artystycznej i politycznej, która testuje rozmaite modele społeczne, kwestionuje pozycję artysty i widza, redefiniuje relacje władzy w ramach procesu pracy nad spektaklem, pyta o ekonomię czasu i trwania, stosuje bezruch jako narzędzie polityczne, wreszcie - stawia w centrum uwagi pytanie o podmiotowość twórców i odbiorców.